

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs\\_04-shoot-idm139805117849120/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117849120/facsimile.pdf) (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Ja — det er dig — det er dig — jeg føler dig —

Og du ser mig —

Ja — jeg ser dig —

Og du vil være hos mig —

Ja — jeg vil være — jeg vil være hos dig —

Sølver svarede hende i samme Hvisken, hvori hun selv aandede Ordene frem. Hans Hænder famlede over hendes og op over hendes nøgne Arme med en usigelig Forsigtighed, som var hendes Hud belagt med uendelig fine Guldblade og han var angst for, at de skulde klæbe ved hans Fingre. Men endelig lukkede sig hans Favn om hendes Hals, og han følte en underlig Knitren i sine Fingerspidser, da de rørte hendes tørre silkebløde Haar. Hans Mund kom nær til hendes og blandede sin varme Aande med det Pust, der ligesom koldt kom fra hendes Læber. Han drog nøjagtig Aande i samme Takt som hun — det var, som bøjede hans nøgne Hjerte sig mod hendes, saa de med eet berørtes — da brændte Blodet ud i hendes Kinder og straalende over i hans, skønt de ikke laa til hinanden. Og Blodet tændtes i hele hendes Hud, og Sølv skjalv et Øjeblik for, at denne Antændelse skulde være Begyndelsen til Opvaagnen.

Hans Hjerte lyttede i Angst. Men Blodet

blev ved at bølge i Gros Legeme — hun knugede ham tæt til sig, og gennem det bløde Klædebon følte han hendes Bryster svulme og knoppes, som skulde de bore sig ind i hans Kød.

Sølver — jeg elsker dig —

Gro — jeg elsker dig —

Da greb den vidunderlige Svimmel ham ganske, som skulde han i hendes Arme styrte ned fra et milehøjt Taarn. Han aandede hendes Ansigt over med ulegemlige Kys, som lukkede hendes Læber, som fugtede hendes Pande og derfra steg ned lig en læskende Vaarregn, hvorfor hendes Øjenlaag sænkede sig. Og først da hendes Øjne var lukkede, følte Sølver sig tryk — han forseglede dem med et virkeligt Kys og hviskede højere end før, nu da hendes Søvn-gængervandring havde naaet sit Maal i hans Favn og han var sikker paa, at hendes Elskovsdrøm var for fast til at brydes:

»Gro — jeg elsker dig — «

»Sølver — jeg elsker dig — «

»Hvor længe har du elsket mig, Gro?»

»Længer end jeg har kendt dig, Sølver.«

»Hvorfor sagde du det ikke, Gro?»

»Sølver, jeg siger det aldrig.«

Saa bar Sølver sin vidunderlige Byrde til